

Fisken tager sin føde i vand

1. Fisken tager sin føde i vand
og ørnen op unde sin klo;
Herre Gud give mig en staldbroder huld,
når jeg skal sætte mit bo.

*Nu længes den herre af landet
hjem til sin kære.*

2. Herr Esbern tjener i kongens gård,
han tjente så mangan god dag.
Kongen slog hannem til ridder
og hannem forleninger gav.

3. Han tjener så vel sin herre
og var hans gæveste mand;
så gav han ham jomfru Sidsellille,
det dejlige liljevand.

4. De levede sammen i vintre,
og vel i vintre fem,
man større kærlighed aldrig så,
end man kunne høre hos dem.

5. De levede sammen i glæde stor
fast mere end vintre ni;
man hørte af dem ej vredens ord,
men fryd og kærlighed fri.

6. Herr Esbern ganger i gården,
han leger med sølvbundet sværd,
så ofte kom hannem i hu og sinde
sin lange Jorsalsfærd.

7. ”Her sidde I, stolte fru Sidsellille,
og spinder guld på ten;
den Jorsalsfærd, jeg lovet har,
står alt tilbage igen.”

8. ”Nok så haver I sølv og guld,
som ligger forinden Eders kiste;
I give Eders svend Eders ærinde did,
Eder selv kan jeg ej miste.”

9. ”Nok så haver I guld og sølv,
som ligger forinden Eders skrin;
I lade Eders svend hinfare did,
bliver hjemme, aller kæreste min.”

10. ”Hør I, stolte fru Sidsellille,
I stede Eders minde dertil,
at jeg må holde løftet mit,
jeg snart hjemkomme vil.”

11. Det var om en søndag,
så hellige vare de tide,
herr Esbern rider til kirken hen,
han byder ud frænder sine.

12. ”Haver jeg noget mod Eder brudt
og været Eder til men,
I hævne det på mig selv i dag
og ej på min hustru væn.”

13. Herr Esbern gjorde sig rede,
ad stranden lader han stå;
fru Sidsellille græd og klagede fast,
med våde øjne hun så.

14. Hun fulgte sin herre til skibet hen
med salt tåre på kind:
”I komme i hu, min kæreste ven,
jeg er en frugtsommelig kvinde.”

15. Hun tog den Herre udi sin favn
og bød ham tusind godnat:
”I lade Eder mindes, min ædle herre,
hvordan det er med mig fat.”

16. ”Est du begavet med livsensfrugt,
i ægtestand er det sket,
med kærlighed i ære og tugt,
det Gud Vorherre vel ved.”

17. Gud signe dig, min kæreste ven,
jeg må dig lade her hjemme;
ihvor jeg kommer i verden hen,
jeg skal dig aldrig forglemme.”

18. Det var ædle herr Esbern,
han styrde sin snekke fra land;
ad vilden sø han stande lod,
så såre brused den strand.

19. Han tænkte ej borte at blive
uden år og måned en;
men det var fulde atten år,
førend den herre kom igen.

20. Det var ikki derefter
måned foruden en,
fru Sidsellille ganger i højeloft,
hun føder en datter så væn.

21. Han var borte i atten år,
ja mere og ikke mindre;
så tager han til at længes
så såre hjem til sin kvinde.

22. Han var borte i atten år,
man intet af ham vidste;
nu kan hver tænke, hvad længsel svar
fru Sidsellille imidlertid fristed.

23. Der atten år forgangne vare,
da kom han hjem til land;
der så herr Esbern, hvor hyrden går
og vogter sit kvæg ved strand.

24. ”Hør du gode hyrdemand,
som driver det kvæg for dig,
er her nogen enke på dette land,
du dølg det ikke for mig.”

25. ”Her er en enke på dette land,
fru Sidsel monne hun hedde;
for atten år bortdrog hendes mand,
da misted hun al sin glæde.”

26. ”Hvor lider folk på dette land
alt både fjern og nær?
Hvor lider stolten fru Sidsellille?
Hun er min hjertenskære.”

27. ”Vel lider folk på dette land
alt både ude og inde;
og vel lider stolten fru Sidsellille,
hun er så dydig en kvinde.”

28. Herr Esbern søgte fluks op på land;
fra skibet monne han gå;
han søgte sin hjertensliljevand;
fandt hende i gården stå.

29. Han havde posen på sin bag
og pilgrimstav i hænde;
der han kom i sin egen gård,
slet ingen hannem kendte.

30. Han hilsede hende med talen snild,
som hun det værd monne være:
”I låne mig hus for herr Esberns skyld,
som er Eders hjertenskære.”

31. Det svared stolten fru Sidsellille,
og hende randt tåre på kind:
”Fuld gerne i Vorherres navn
for kære husbonde min.”

32. ”Her stander I, stolten Sidsellille,
I er en frue så fin;
I lade mig en badstue rede
for kære husbonde din.”

33. Selv hentede hun ham luden,
og selv hentede hun ham vand;
så tjente hun herr Esbern,
den fromme, ærlige mand.

34. ”Jeg haver en datter, er hans og min,
hun atten år mon være;
men aldrig så hun fader sin,
jeg bær stor sorg for min herre.”

35. Det var stolten fru Sidsellille,
hun toede hans hvide hånd:
”Bære sig aldrig ridders navn,
som længer sig dølgge kan.”

36. Han klappede hende på sit bryst,
kaldte hende sin hjertenskære:
”Nu skal du fange glæde og lyst,
jeg er din husbonde med ære.”

37. ”Jeg mig ej længer dølgge kan,
din venlighed mig monne vinde;
jeg er herr Esbern, din ægtemand,
og du min dydige kvinde.”

38. Så fulgte de herr Esbern
udi den fruerstue ind;
og da lo stolten fru Sidsellille,
som før bar blegen kind.

39. Der var glæde i herr Esberns gård
alt både ude og inde;
hans datter blev i stuen indledt,
den skønneste, solen påskinned.

40. Så giftede han sin datter,
hun var som dagen væn;
og han gav hende hin unge herr Karl,
han var en ridder så skøn.

41. Nu kan hver tænke, hvad glæde stor
der monne være på færde;
ej nogen større glæde, jeg tror,
der kan i verden være.

42. De levede sammen i mange år
i kærlig velstand tillige;
den ene den andens byrde bar,
de bleve frugtbare og rige.

43. Et spejl for ægtefolk de vare,
hinanden de ej ville svige,
dog skilsmisse vared i atten år,
de bleve trofaste tillige.

Úr Danske Kæmpe- og Folkeviser. ”Fisken” og Kong Hans vóru fyrr fastar vísur í brúðardansi.